

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/136/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617206286
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5617206286.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: Obec Svätý Kríž, 032 11 Svätý Kríž 152, IČO: 00 315 508, zastúpeného JUDr. Romanom Škerlíkom, advokátom, so sídlom K. XX, XXX XX T. V. L., proti žalovanému: E. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX T. Q. XX, zastúpenému spoločnosťou JANČI & Partners, s.r.o., Belopotockého 720/2, 031 01 Liptovský Mikuláš, IČO: 47 258 748, o zaplatenie sumy 1.040,40 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 4C/29/2017-59 zo dňa 11.01.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 4C/29/2017-59 zo dňa 11.01.2018 v prvej vete výroku v časti, v ktorej súd uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 1.040,40 Eur p o t v r d z u j e .

M e n í rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 4C/29/2017-59 zo dňa 11.01.2018 v prvej vete výroku v časti, v ktorej súd uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 9 % zo sumy 1.040,40 Eur od 01.06.2012 do zaplatenia tak, že žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 9 % zo sumy 1.040,40 Eur od 23.03.2013 až do zaplatenia; vo zvyšnej časti, t.j. v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.040,40 Eur od 01.06.2012 do 22.03.2013 žalobu z a m i e t a .

Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 90,73 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.040,40 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % vo výške 1.040,40 Eur od 01.06.2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (veta prvá výroku). Zároveň priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu (veta druhá výroku).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou zo dňa 04.09.2017 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu 1.040,40 Eur spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.040,40 Eur od 01.06.2012 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 3T/10/2016 zo dňa 27.06.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/117/2016 zo dňa 01.06.2017 bol žalovaný uznaný za vinného zo skutku uvedeného v bode 6. trestného rozsudku, t.j., že dňa 31.05.2012 v rámci výkonu oprávnení štatutára príspevkovej organizácie obce Svätý Kríž, Obecného úradu Svätý Kríž, Drobnéj prevádzky, nakoľko oprávnenie zastávať tento post stratil dňa 30.05.2012, prostredníctvom výdavkového pokladničného dokladu č. VPD066 zo dňa 31.05.2012, realizoval úhradu faktúry č. 22012005 znejúcu na sumu 1.040,40 Eur, vystavenú spoločnosťou MKM REMONT, s.r.o., ktorej bol zároveň konateľom, za vykonávanie prác na čističke odpadových vôd v obci Svätý Kríž, a to aj napriek tomu, že príspevková organizácia čističku odpadových vôd nespravovala, ani vo vzťahu k nej nevykonávala

žiadne iné oprávnenia, čím príspevkovej organizácii obce spôsobil škodu vo výške 1.040,40 Eur, teda na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že využil niečí omyl a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu a spáchal pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona. Žalobca bol so svojim nárokom odkázaný na občianske súdne konanie. V prípade, ak by súd nárok žalobcu považoval za nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, žalobca z dôvodu právnej istoty uviedol, že v takomto prípade si uplatňuje svoj nárok z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Trestné právo pojem „škoda“ subsumuje aj tie prípady, ktoré z hľadiska civilného práva možno považovať za bezdôvodné obohatenie. Skutkový základ je nepochybný a vyplýva priamo z trestného rozsudku. Výška žalobcom požadovaného plnenia tvorí súčasť popisu skutku uvedeného v trestnom rozsudku. Žalovaný v postavení obžalovaného na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že nepopiera spáchanie skutkov uvedených v obžalobe.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe namietal, že žalobca svoj nárok uplatnený žalobou riadne nešpecifikoval. Zo žaloby totiž nie je zrejmé, z akého právneho titulu si svoj nárok proti žalovanému uplatňuje a z akých skutočností odvodzuje jeho výšku. Zároveň vzniesol námietku premlčania proti nároku uplatnenému žalobou. Uviedol, že škoda mala žalobcovi vzniknúť dňa 31.05.2012 a nárok na náhradu škody si žalobca uplatnil v priebehu trestného konania v roku 2015, čo vyplýva jednak z trestného oznámenia žalobcu zo dňa 17.02.2012, zápisnice o konaní o dohode o vine a treste zo dňa 28.04.2015 a tiež samotnej dohody o vine a treste zo dňa 28.04.2015, kde prokurátor odkázal žalobcu ako poškodeného s nárokom na náhradu škody na civilné konanie s odôvodnením, že žalobca ako poškodený si v priebehu trestného konania riadne škodu neuplatnil. V danej súvislosti žalovaný poukázal na ust. § 112 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že riadnym uplatnením nároku na náhradu škody, ktoré by malo za následok spočívanie premlčacej doby, nie je samotné podanie trestného oznámenia, ak neobsahuje požiadavku, aby konkrétnej osobe bola uložená povinnosť na náhradu škody v určitej výške.

4. Vychádzajúc z ust. § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, § 100 ods. 1, § 106 ods. 1 a 2 a § 112 Občianskeho zákonníka, a tiež ust. § 193 CSP citovaných v napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie uviedol, že v prejednávanej veci sa žalobca domáhal voči žalovanému náhrady škody vo výške 1.040,40 Eur, ktorú mu žalovaný spôsobil ako bývalý štatutár príspevkovej organizácie Obce Svätý Kríž, Obecného úradu Svätý Kríž, Drobnéj prevádzky, neoprávneným vyplatením faktúry, za čo bol právoplatne uznaný vinným z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona. Vzhľadom na námietku premlčania vznesenú žalovaným zostala v konaní sporná otázka, či žalobou uplatnený nárok nie je premlčaný a tiež či si žalobca splnil povinnosti uvedené v § 132 ods. 1, 2 CSP, t.j. či pravdivo a úplne opísal rozhodujúce skutočnosti, ktorý opis rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť s odkazom na označené dôkazy.

5. Z obsahu pripojeného vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva PZ v Liptovskom Mikuláši, odbor kriminálnej polície ČVS:ORP-346/OEK-LM-2012 mal súd preukázané, že uznesením vyšetrovateľa PZ zo dňa 06.02.2013 bolo začaté trestné stíhanie a zároveň vznesené obvinenie voči žalovanému pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností bol odôvodnený záver, že žalovaný, ktorý bol od 13.05.2011 do 30.05.2012 štatutárnym orgánom Obecného úradu Svätý Kríž, Drobná prevádzka dňa 31.05.2012 uhradil prostredníctvom výdavkového pokladničného dokladu č. VPD066 zo dňa 31.05.2012 faktúru č. 22012005 vystavenú spoločnosti MKM REMONT, s.r.o., Svätý Kríž 43, v ktorej bol konateľom, sumu 1.040,40 Eur za prevedené práce na ČOV Svätý Kríž, pričom tieto práce neboli Obecným úradom Svätý Kríž, Drobná prevádzka objednané a čističku odpadových vôd ani drobná prevádzka nespravovala. Uvedené rozhodnutie bolo žalobcovi doručené dňa 14.02.2013. Splnomocnená zástupkyňa žalobcu E. P. (ako poškodeného v trestnom konaní) na základe písomne udelenej plnej moci zo dňa 19.03.2013 (č.l. 105 pripojeného vyšetrovacieho spisu) si dňa 22.03.2013 v zmysle § 46 ods. 3 Trestného poriadku uplatnila nárok na náhradu škody v trestnom konaní (č.l. 96 spisu) vo výške ako je uvedená v uznesení o vznesení obvinenia (č.l. 100 pripojeného vyšetrovacieho spisu). Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 3T/10/2016-1284 zo dňa 27.06.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/l 17/2016-1322 zo dňa 01.06.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť v časti uznania viny dňa 27.06.2016, bol žalovaný uznaný vinným zo skutku uvedeného v bode 6. trestného rozsudku, t.j. že dňa 31.05.2012 v rámci výkonu oprávnení štatutára príspevkovej organizácie obce Svätý Kríž, Obecného úradu Svätý Kríž, Drobnéj prevádzky, nakoľko oprávnenie zastávať tento post stratil dňa 30.05.2012, prostredníctvom výdavkového pokladničného dokladu č. VPD066 zo dňa 31.05.2012, realizoval úhradu faktúry č. 22012005, znejúcu na sumu 1.040,40 Eur, vystavenú spoločnosťou MKM REMONT, s.r.o., ktorej bol zároveň konateľom, za vykonávanie prác na čističke odpadových vôd v obci Svätý Kríž, a to aj napriek tomu, že príspevková organizácia čističku odpadových vôd nespravovala, ani vo vzťahu k nej nevykonávala žiadne iné oprávnenia, čím príspevkovej organizácii obce spôsobil

škodu vo výške 1.040,40 Eur, teda na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že využil niečí omyl a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu a spáchal pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona. Žalobca bol so svojím nárokom odkázaný na občianske súdne konanie, ktorý si uplatnil žalobou podanou na súd dňa 04.09.2017.

6. V zmysle ust. § 193 CSP je súd viazaný rozhodnutím príslušného orgánu o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ho spáchal. Ústavný súd SR v náleze sp. zn. I. ÚS 269/2011-55 zo dňa 23.11.2011 riešil otázku rozsahu viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskoprávnom konaní, tak, že tieto nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t.j. o spáchaní trestného činu, a o tom, kto ho spáchal. Podľa názoru súdu je tak civilný súd viazaný právoplatným odsudzujúcim rozsudkom vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia obžalovaného, t.j. zistenia zavineného protiprávneho konania, vzniku škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody, ako aj v odsudzujúcom rozsudku ustálenou minimálnou výškou škody spôsobenou trestným činom. Len v prípade, ak by sa poškodený v rámci civilného konania domáhal zaplataenia vyššej škody, než aká bola ustálená v odsudzujúcom rozsudku, vo vzťahu k takto prevyšujúcej časti škody by bol súd povinný vykonať dokazovanie.

7. Okresný súd preto dospel k záveru, že v súdnej veci žalobca uniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody, čo sa týka splnenia všetkých atribútov zodpovednostného právneho vzťahu (porušenie právnej povinnosti, vznik škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody, zavinenie žalovaného), ako aj k výške škody, a to na základe právoplatného odsudzujúceho trestného rozsudku, ktorým bol žalovaný uznaný vinným zo spáchania úmyselného trestného činu, ktorým rozhodnutím je súd v tomto konaní viazaný. Zároveň sa konajúci súd nestotožnil ani s obranou žalovaného, že žalobný návrh nie je dostatočne určitý a zrozumiteľný. Opisanie rozhodujúcich skutočností slúži na vymedzenie predmetu konania po skutkovej stránke a predstavuje samotný základ žaloby. Judikatúra za rozhodujúce skutočnosti považuje údaje, ktoré sú nevyhnutné na to, aby bolo jasné o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Základ nároku žalobcu bol ustálený vo výroku trestného rozsudku, na ktorý žalobca poukázal a ktorým rozhodnutím je civilný súd viazaný.

8. Vo vzťahu k námietke premlčania vznesenej žalovaným, súd prvej inštancie dospel k záveru, že táto nie je dôvodná. Nárok na náhradu škody sa premlčí v subjektívnej dvojročnej lehote odo dňa, kedy sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Objektívna premlčacia doba v prípade škody spôsobenej úmyselne je desaťročná a začína plynúť odo dňa, kedy došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla. Žalobca sa o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá dozvedel doručením uznesenia o vznesení obvinenia. Svoj nárok na náhradu škody si žalobca ako poškodený uplatnil prostredníctvom svojej splnomocnenej zástupkyne v rámci trestného konania, čo malo za následok spočívajúce premlčacej doby podľa § 112 Občianskeho zákonníka, keď premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynula a opätovne začala plynúť od nadobudnutia právoplatnosti odsudzujúceho trestného rozsudku, t.j. 27.06.2016. Objektívna premlčacia lehota začala plynúť dňa 31.05.2012, t.j. kedy došlo k úhrade faktúry č. 22012005 a tým zmenšeniu majetku žalobcu. Keďže žalobca podal žalobu na súd dňa 04.09.2017, jeho nárok ňou uplatnený nie je premlčaný. Okresný súd tiež akcentoval, že sa nestotožnil ani so skutkovým tvrdením žalovaného, že nárok na náhradu škody nebol v rámci trestného konania uplatnený riadne, nakoľko žalobca ako poškodený si prostredníctvom svojej zástupkyne jednoznačne uplatnil nárok na náhradu škody vo výške uvedenej v uznesení o vznesení obvinenia, t.j. dostatočne konkrétnym spôsobom.

9. Zároveň s poukazom na ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka s použitím § 3 a § 10 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. okresný súd priznal žalobcovi i uplatnené úroky z omeškania vo výške 9 % ročne od 01.06.2012 do zaplataenia, t.j. odo dňa nasledujúceho po vzniku škody, keď došlo k zmenšeniu majetku poškodeného.

10. Rozhodnutie o trovách konania prvoinštančný súd odôvodnil aplikáciou ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal plný úspech vo veci, priznal nárok náhradu v plnom rozsahu, s tým, že o výške týchto trov rozhodne súdny úradník po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

11. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne; alternatívne navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

12. Namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. Podľa názoru odvolateľa je rozhodnutie okresného súdu v rozpore s doterajšou rozhodovacou praxou súdov v obdobných veciach. Žalobca svoj nárok odôvodňoval právoplatným trestným rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 3T/10/2016 zo dňa 27.06.2016, ktorý však v žalobe bližšie nešpecifikoval, keďže iba odpísal skutkovú vetu z označeného rozsudku. Zároveň žalobca nijakým spôsobom nešpecifikoval výšku uplatneného nároku s poukazom na skutočnosť, že minimálna výška škody bola súčasťou skutkovej vety trestného činu, za ktorý bol žalovaný odsúdený. Žalobca teda v žalobe v plnom rozsahu odkázal na trestný rozsudok bez uvedenia akýchkoľvek ďalších skutkových tvrdení. Okresný súd konštatoval, že v zmysle ust. § 193 CSP je viazaný trestným rozsudkom v celom rozsahu a bez vykonania jediného dôkazu rozhodol tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Okresný súd teda v súdnej veci postupoval v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou súdov i nálezom Ústavného súdu SR keď konštatoval, že v tomto konaní je súd viazaný nielen tým, či bol niekto odsúdený za trestný čin, ale súčasne je viazaný aj všetkými podmienkami vzniku nároku na náhradu škody, vrátane minimálnej škody uvedenej v skutkovej vete. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Obdo/41/2011 zo dňa 17.05.2012, ktoré s nálezom Ústavného súdu SR (bližšie neoznačeným) priamo súvisí, keďže ním bolo zrušené. Z nálezu Ústavného súdu SR vyplýva, že pokiaľ je znakom skutkovej podstaty trestného činu spôsobenie škody na cudzom majetku, potom si súd rozhodujúci o žalobe poškodeného nemôže vytvoriť vlastný názor na to, či žalobcovi bola trestným činom spôsobená škoda a kto ju spôsobil. Ústavne konformný výklad ust. § 135 O.s.p. totiž vyžaduje, aby súd rozhodujúci v občianskoprávnom konaní o náhrade škody spôsobenej trestným činom, bol viazaný právoplatným odsudzujúcim rozsudkom, a to vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia páchatela za trestný čin. Z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR zároveň vyplýva, že napriek nálezom Ústavného súdu SR stále platí, že občianskoprávny súd nie je viazaný výškou škody, aj keď bola vo výroku trestného rozsudku presne vyčíslená. Vyplýva to z toho, že v trestnom konaní sa výška škody spravidla nezisťuje presne... Navyiac v označenej trestnej veci súd iba schvaľoval dohodu o vine a treste, pre ktoré konanie je typicky podstatne užší rozsah dokazovania ako pri štandardnom formalizovanom trestnom procese (str. 11 odôvodnenia). Ďalej NS SR v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že „pokiaľ súd v trestnom konaní právoplatne rozhodol o tom, že obžalovaný spôsobil škodu na majetku najmenej v sume..., mali byť súdy zúčastnené na rozhodovaní o žalobe poškodeného... týmto viazané a nárok žalobcu na náhradu škody voči žalovanému považovať čo do základu za preukázaný“. Prípadné dokazovanie by mali potom viesť iba ohľadom výšky náhrady škody. Z uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že v zmysle prelomového názoru Ústavného súdu SR sú civilné súdy v konaní o náhradu škody viazané existenciou nároku na náhradu škody. Výšku škody je však potrebné v každom jednotlivom prípade skúmať, keďže jej výška v trestnom konaní nie je riadne zistená. Napokon účelom trestného konania nie je zisťovať úplnú výšku škody, čomu nasvedčuje aj znenie ust. § 288 ods. 1 Trestného poriadku. Výrok rozhodnutia o tom, že bol spáchaný trestný čin, nerieši totiž rozsah a výšku škody, a to ani vtedy, keď je škoda pojmovým znakom trestného činu. Medzi výškou škody uplatnenou v adhéznom konaní a výškou škody rozhodujúcou pre posúdenie trestnej stránky môže byť zásadný rozdiel. Súd teda nie je viazaný v občianskom súdnom konaní, pokiaľ ide o výšku škody (napr. R 47/1954, R 27/1977, R 22/1979 a pod). S poukazom na uvedené skutočnosti vyslovil odvolateľ presvedčenie, že okresný súd mal vykonať vo veci dokazovanie ohľadom výšky uplatnenej škody, ktorú žalovaný od počiatku rozporoval. O to viac, keď Okresný súd Liptovský Mikuláš v odsudzujúcom rozsudku výslovne uviedol, že pre rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie pripojením spisov z prebiehajúcich občianskoprávných konaní za účelom presného ustálenia právneho dôvodu a rozsahu uplatneného nároku na náhradu škody. Navyiac, nesprávnosť napadnutého rozhodnutia spočíva aj v tom, že konajúci súd nesprávne vyhodnotil námietku premlčania vznesenú žalovaným ako nedôvodnú. Odvolateľ zotrval na svojom tvrdení, že žalobca si v trestnom konaní nárok na náhradu škody neuplatnil riadne a včas, a preto sa jeho právo premlčalo. Žalobca si totiž svoj nárok na náhradu škody neuplatnil v trestnom oznámení zo dňa 17.07.2012, ani v jeho ďalších procesných úkonoch. Subjektívna premlčacia lehota (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka) začala žalobcovi plynúť dňom 31.05.2012 a uplynula dňom 31.05.2014. V prípade trestného konania sa právo považuje za uplatnené v okamihu, keď si poškodený výslovne uplatní právo na náhradu škody a túto škodu aj riadne vyčíslil, resp. vyšpecifikuje. Nepostačuje, ak výška škody vyplýva len z vykonaného dokazovania. V danom prípade splnomocnená

zástupkyňa žalobcu uviedla v trestnom konaní do zápisnice, že si uplatňuje škodu vo výške, ako je uvedená v uznesení o vznesení obvinenia. To je však podľa názoru žalovaného nepostačujúce. K spočívaniu premlčacej doby dochádza za podmienok upravených v ust. § 112 Občianskeho zákonníka. V zmysle konštantnej judikatúry k tomuto zákonnému ustanoveniu, ako aj súdnej praxe sa právo považuje za uplatnené o. i. vtedy, keď je zo strany oprávneného vykonaný úkon, ktorý smeruje k tomu, aby o jeho práve bolo rozhodnuté. V prípade trestného konania sa právo považuje za uplatnené v okamihu, keď si poškodený výslovne uplatní právo na náhradu škody a túto škodu aj riadne vyčíslí, resp. špecifikuje. Nestačí, ak výška škody vyplýva len z vykonaného dokazovania. Jediným úkonom žalobcu, ktorý smeroval k uplatneniu nároku na náhradu škody v trestnom konaní v zmysle ust. § 46 Trestného poriadku je výsluch splnomocnenej zástupkyne žalobcu p. E. P. zo dňa 22.03.2013, v ktorom táto uviedla, že si uplatňuje škodu „vo výške, ako je uvedená v uznesení o vznesení obvinenia“. Takéto uplatnenie nároku na náhradu škody sa však v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku nepovažuje za procesný úkon spôsobilý k tomu, aby súd rozhodol o nároku na náhradu škody. Riadnym uplatnením nároku na náhradu škody v adhéznom konaní, ktoré by malo za následok spočívanie premlčacej doby, nie je samotné podanie trestného oznámenia, ak neobsahuje požiadavku, aby konkrétnej osobe bola uložená povinnosť na náhradu škody v určitej výške (napr. rozhodnutie NS ČR sp.zn. 25Cdo/2478/2004). Z uplatneného nároku teda musí byť zrejmé, kto si nárok uplatňuje, v akej výške, z akého dôvodu, pričom nestačí iba odkaz na listiny, resp. predchádzajúce rozhodnutie. Okresný súd vyhodnotil námietku premlčania vznesenú žalovaným ako nedôvodnú, keď v odôvodnení uviedol, že nárok nie je premlčaný. Podľa jeho názoru sa žalobca dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá a v akej výške, doručením uznesenia o vznesení obvinenia. Konkrétny dátum, kedy malo byť toto rozhodnutie žalobcovi doručené, a teda deň, kedy mala začať plynúť subjektívna premlčacia doba, však v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie absentuje. Z bohatej judikatúry k ust. § 106 Občianskeho zákonníka vyplýva, že predmetné zákonné ustanovenie pri práve na náhradu škody upravuje dvojiročnú subjektívnu premlčaciu dobu, ktorá plynie odo dňa, keď sa poškodený dozvie o vzniknutej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá (rozsudok NS SR sp.zn. 4Cdo/237/2007 zo dňa 29.10.2008). Vzhľadom na to, že premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený o škodcovi a o vzniknutej škode skutočne dozvedel, treba vychádzať z preukázanej vedomosti poškodeného (rozsudok NS ČR sp.zn. 25Cdo/723/2008 zo dňa 21.04.2009). Z pripojeného trestného spisu vyplýva, že žalobca sa o vzniku škody dozvedel dňa 31.05.2012, t.j. v okamihu, kedy došlo k úhrade predmetného pokladničného dokladu. Znalosť poškodeného o škode sa viaže na okamih, kedy získal informáciu, na základe ktorej si môže urobiť úsudok o tom, kto zodpovedá za škodu a v akej výške táto škoda vznikla. V prípade uplatnenia nároku na náhradu škody v trestnom konaní na súde, keď súd v neskoršom občianskoprávnom konaní o náhradu škody, ktorému predchádzalo adhézne konanie, k námietke premlčania skúma, či nárok na náhradu škody bol riadne uplatnený ešte pred právoplatnosťou trestného rozsudku (napr. rozsudok NS ČR sp.zn. 25Cdo/871/2002 zo dňa 30.09.2003). Označené rozhodnutia súdov teda svedčia o nesprávnom právnom posúdení začatia plynutia premlčacej doby prvoinštančným súdom. Pokiaľ okresný súd vo svojom rozhodnutí uvádza, že žalobca sa dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá a v akej výške doručením uznesenia o vznesení obvinenia, s takýmto jeho záverom žalovaný tiež nesúhlasil. Ak poškodený sám podal trestné oznámenie, kde popísal skutkové okolnosti ohľadne spáchania trestného činu, musel mať vedomosť o škode i škodcovi minimálne už v čase jeho podania. Určenie začiatku plynutia premlčacej doby súdom prvej inštancie preto nedáva žiadnu logiku a je v rozpore so zisteným skutkovým stavom. Zároveň odvolateľ poukázal na rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 4C/30/2017 zo dňa 11.01.2018, v ktorom súd rozhodoval v totožnej veci čo do strán sporu i právneho posúdenia a konštatoval, že premlčacia doba nároku na náhradu škody začala plynúť dňom právoplatnosti odsudzujúceho trestného rozsudku, t.j. dňa 27.06.2016. V danom prípade teda existujú dve rozhodnutia totožného senátu Okresného súdu Liptovský Mikuláš v právne totožnej veci, v ktorých súd dospel k odlišnému právnomu posúdeniu takto zásadnej právnej otázky. Takýto postup súdu je podľa názoru žalovaného v rozpore so zásadou právnej istoty upravenej v článku 2 ods. 2 CSP.

14. Naviac, pokiaľ prvoinštančný súd napadnutým rozhodnutím priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo žalovanej sumy od 01.06.2012 do zaplatenia, v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, na základe akých skutočností takto rozhodol. V prejednávanej veci nebol vykonaný žiaden dôkaz, z ktorého by vyplynulo, že takto uplatnený nárok na zaplatenie príslušenstva pohľadávky je dôvodný. V danej súvislosti odvolateľ prezentoval názor, že v prípade nároku na náhradu škody, resp. vydania bezdôvodného obohatenia, vzniká žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania až na základe predchádzajúceho uplatnenia tohto nároku postupom podľa § 563 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že ak čas plnenia nie je dohodnutý ustanoveným

právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Nezaplatením dlhu sa dlžník dostáva do omeškania, a preto je v zmysle ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka povinný zaplatiť úroky z omeškania. Žalobca v konaní nepreukázal, že by žalovaného vyzval na úhradu škody dňa 31.05.2012, resp. inokedy, a preto je jeho nárok na zaplatenie úrokov z omeškania počnúc dňom 31.05.2012 do zaplatenia nedôvodný. Za daných okolností je rozhodnutie okresného súdu predčasné a vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý navyše súd nesprávne právne posúdil. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je navyše rozporuplné a zmätočné v otázkach, ktoré majú zásadný význam pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku, a preto odvolateľ označil jeho rozhodnutie za nepreskúmateľné.

15. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Zároveň si uplatnil voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

16. Konštatoval, že okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne, jasne, určito, zrozumiteľne a logicky vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia, keď k jednotlivým námietkam žalovaného uviedol, že pokiaľ sa týka skutkového stavu uvedeného v žalobe, tento sa zhoduje so skutkovou vecou výroku o vine trestného rozsudku. Bolo preto prirodzené a logické, že žalobca mohol v žalobe uviesť iné skutočnosti, než tie, ktoré boli objektívne zistené v trestnom konaní a ktoré sa premietli aj do skutkovej veci o vine v trestnom rozsudku. Preto, ak vymedzenie skutkovej vety v trestnom rozsudku bolo dostatočné na odsúdenie žalovaného, nemožno polemizovať o tom, či je vymedzenie skutkových tvrdení v žalobe dostatočné. Pokiaľ sa týka námietky o nesprávnom názore okresného súdu v prejednávanej veci o viazanosti rozsudkom v trestnom konaní, v tomto smere žalobca, zhodne s odvolateľom, poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR, ako aj nález Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 269/2011-55 zo dňa 23.11.2011. Zdôraznil, že výrok o vine v odsudzujúcom trestnom rozsudku obsahuje skutkovú a právnu časť. Obe časti tvoria jeden celok a nemožno ich oddeľovať. Pokiaľ je znakom skutkovej podstaty trestného činu aj spôsobenie väčšej škody, je súd viazaný trestným rozkazom aj čo do výšky škody zistenej v trestnom konaní. Aby bolo možné v trestnom konaní konštatovať, že bol spáchaný určitý trestný čin, musia byť naplnené všetky jeho znaky skutkovej podstaty, inak trestný súd nemôže osobu uznať vinnou z daného trestného činu, lebo v zmysle Trestného zákona by sa nejednalo o trestný čin. V danom prípade je preto argumentácia žalovaného o potrebe osobitného dokazovania čo do výšky škody nedôvodná. Ak by totiž nedošlo k spôsobeniu škody v určitej výške, nebolo by možné kvalifikovať trestný čin podľa príslušnej skutkovej podstaty, v danom prípade § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona. Nemožno sa stotožniť ani s názorom odvolateľa, že civilný súd nie je vôbec viazaný výškou škody zistenej v trestnom konaní. Tento názor bol podľa žalobcu už prekonaný spomínaným nálezom ústavného súdu, ktorý sa síce výslovne otázkou viazanosti civilného súdu výškou škody nezaobrá, avšak jeho rozhodnutie je postavené na rešpektovaní princípu právnej istoty. Civilný súd je preto podľa názoru žalobcu viazaný trestným rozhodnutím aj pokiaľ ide o minimálnu výšku škody zistenú v trestnom konaní. V tomto smere žalobca poukázal na závery vyplývajúce z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/91/2016 zo dňa 09.08.2016. S interpretáciou prezentovanou súdom prvej inštancie sa preto žalobca stotožnil. Okrem toho, postup uvádzaný žalovaným by bol v tomto konaní nevhodný, keďže by sa dokazovali skutočnosti už raz zistené v trestnom konaní. Celkom zjavne by bol takýto postup absurdný a odporoval by ust. § 193 CSP. Okrem toho žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe, v duplike, a ani na pojednávaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, z ktorých by malo vyplývať, že v prejednávanom prípade nedošlo k spôsobeniu škody v rozsahu uvedenom v odsudzujúcom rozsudku. Jeho námietky ohľadne potreby zisťovania vzniknutej škody žalobca označil za účelové. Zároveň konštatoval, že neopodstatnenou je aj námietka premlčania vznesená žalovaným v tomto konaní. Žalobca si totiž nárok na náhradu škody uplatnil riadne dňa 22.03.2013 prostredníctvom jeho splnomocnenej zástupkyne pani E. P.. Takéto uplatnenie bolo dostatočné, čo vyplýva aj zo zápisnice o jej výsluchu zo dňa 22.03.2013. Pokiaľ ide o začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, žalobca poukázal na to, že nepostačuje iba domnienka a podozrenie o zodpovednom subjekte, ale vyžaduje sa preukázaná vedomosť o týchto skutočnostiach. Pokiaľ žalovaný vo svojom opravnom prostriedku namietal, že súd neuviedol, kedy bolo žalobcovi doručené uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia voči žalovanému, ktoré zakladalo začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, k tomu žalobca uviedol, že okresný súd vo svojom rozhodnutí poukazuje na uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 06.02.2013, ako aj to, že žalobca si svoj nárok na náhradu škody uplatnil dňa 22.03.2013, t.j. v krátkom čase po začatí plynutia subjektívnej premlčacej doby. Z logiky veci vyplýva, že ku dňu 22.03.2013 musel mať žalobca o uznesení o vznesení obvinenia žalovanému vedomosť a o tomto rozhodnutí mohol žalobca najskôr nadobudnúť vedomosť dňa 06.02.2013, t.j. v deň jeho vydania. Bez potreby akéhokoľvek

ďalšieho dokazovania vo veci preto možno konštatovať, že ak subjektívna premlčacia doba začala plynúť na základe uznesenia o vznesení obvinenia, tak mohla začať plynúť najskôr dňom 07.02.2013, t.j. v deň nasledujúci po jeho vydaní za predpokladu, že sa o tomto uznesení žalobca dozvedel v ten istý deň a od 22.03.2013 ďalej neplynula. Z premlčacej doby za obdobie od 07.02.2013 do 21.03.2013 (vrátane) uplynulo teda 43 dní a táto začala opätovne plynúť až nadobudnutím právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku, ktorým je potrebné rozumieť rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 01.07.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť v ten istý deň. Premlčacia doba tak začala opätovne plynúť od 02.07.2017 a skončila 03.09.2017 (žaloba bola podaná dňa 04.09.2017), t.j. v období od 02.07.2017 do 03.09.2017 uplynulo z premlčacej doby 64 dní. Celkovo tak do podania žaloby z premlčacej doby mohlo uplynúť nanajvýš 107 dní, a to aj za predpokladu, že by sa žalobca o vznesení obvinenia dozvedel v deň jeho vydania, t.j. 06.02.2013. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že subjektívna premlčacia doba mala začať plynúť dňa 31.05.2012 a uplynula dňa 31.05.2014, ku svojej argumentácii už neuvádza, na základe akej skutočnosti sa mal žalobca už dňa 30.05.2012 kvalifikovane dozvedieť o tom, že vznikla škoda a kto za ňu zodpovedá tak, aby si svoj nárok mohol reálne uplatniť už dňa 31.05.2012. V danom smere žalovaný neunesol dôkazné bremeno, kedy nielenže nepreukázal, ale ani neoznačil dôkaz na preukázanie tohto svojho tvrdenia. Aj v prípade, že by žalobca pripustil pravdivosť takéhoto tvrdenia žalovaného, zdôraznil, že žalovaný opomína, že žalobca si svoj nárok uplatnil už dňa 22.03.2013, a preto jeho nárok nemôže byť premlčaný. Len samotné podozrenie o tom, že sa stal trestný čin, nemožno zamieňať s kvalifikovanou vedomosťou poškodeného o tom, že došlo ku škode a kto ju spáchal tak, aby si mohol poškodený uplatniť nárok na náhradu škody v konkrétnej výške voči konkrétnej osobe. Nepostačuje totiž iba domnienka a podozrenie o škode a zodpovednom subjekte, ale vyžaduje sa preukázaná vedomosť o týchto skutočnostiach. Po podaní trestného oznámenia boli tieto skutočnosti bližšie zistené a premietli sa do uznesenia o začatí trestného stíhania a následne uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 06.02.2013. Žalobca tak až na základe týchto zistení uvedených v uznesení o vznesení obvinenia sa kvalifikovane dozvedel o vzniku škody, jej výške a o osobe škodcu a mohol si tak uplatniť nárok na náhradu škody. Ani námietka žalovaného, že v právne totožnej veci súd dospel k odlišnému právnemu posúdeniu, neobstoí. I keď niektoré právne veci môžu na prvý pohľad vykazovať niektoré podobné znaky, súd je vždy povinný prihliadať na individuálnu povahu toho-ktorého prípadu. Pokiaľ žalovaný poukazuje na odlišný názor súdu vyslovený v inej právnej veci sp.zn. 4C/30/2017, úplne opomína, že v označenej veci súd rozhodoval o inom skutku, spáchanom v odlišnom čase, a preto nemožno názor vyslovený súdom v inej veci paušalizovať a bez ďalšieho aplikovať aj pri rozhodovaní tejto veci. Skutočnosť, že žalobca si riadne uplatnil nárok na náhradu škody v trestnom konaní, vyplýva i zo samotného postupu súdu v trestnom konaní, ktorý nijako nerozporoval jeho postup pri uplatňovaní nároku na náhradu škody a týmto nárokom sa riadne zaoberal. Navyiac, aj v prípade, ak by došlo k premlčaniu práva žalobcu, (čo však nie je prípad v súdnej veci), bolo by potrebné námietku premlčania zo strany žalovaného považovať za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi a na túto neprihliadať. V prípade, ak by výkon práva namietal premlčanie uplatneného nároku bol len prostriedkom umožňujúcim poškodiť iného účastníka právneho vzťahu, zatiaľ čo dosiahnutie vlastného zmyslu a účelu sledovaného právnou normou by zostalo vedľajšie a z hľadiska konajúceho by bolo bez významu, jednalo by sa tak síce o výkon práva, ktorý je formálne so zákonom v súlade, avšak išlo by o výraz zneužitia tohto subjektívneho práva (označovaného rovnako ako šikana) na úkor druhého účastníka, a teda o výkon v rozpore s dobrými mravmi. Účelom inštitútu premlčania je na jednej strane prinútiť veriteľa k včasnému uplatňovaniu svojich práv a na druhej strane ochrániť dlžníka pred tým, aby veriteľ po neúmerne dlhom čase nepristúpil k vymáhaniu splnenia povinnosti zo záväzku. Do tohto inštitútu sa premieta zásada „vigilantibus iura scripta sunt,“ t.j. „práva patria len bdelym (nie spiacim)“. Žalobca hneď po tom, čo zistil skutočnosti zakladajúce podozrenie zo spáchania trestnej činnosti, podal trestné oznámenie. Samotné podozrenie z trestnej činnosti pritom nemožno zamieňať s kvalifikovanou vedomosťou o škode a o osobe škodcu. Následne po tom, čo sa žalobca o týchto skutočnostiach dozvedel v priebehu trestného konania, si riadne uplatnil nárok na náhradu škody voči žalovanému a v uplatňovaní tohto nároku ďalej pokračoval. Aj s ohľadom na charakter konania žalovaného, za ktoré bol právoplatne odsúdený, by bola námietka premlčania len prostriedkom umožňujúcim poškodiť žalobcu. Pokiaľ ide o námietku žalovaného čo do zaplatenia úrokov z omeškania, žalobca ani v tejto časti nesúhlasil s argumentáciou žalovaného. Súd postupoval správne, ak priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania odo dňa nasledujúceho po vzniku škody. Občiansky zákonník pritom nevyžaduje na vznik omeškania predchádzajúcu výzvu osobe, ktorá škodu spôsobila. Navyiac o tom, že si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody, sa žalovaný musel preukázateľne dozvedieť najneskôr pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania v trestnom konaní.

17. Žalovaný vo svojej odvolacej replike zotrval na svojej argumentácii uvedenej v opravnom prostriedku. Opakovane uviedol, že okresný súd mal vykonať dokazovanie za účelom zistenia, kedy nastal okamih začatia plynutia premlčacej doby, čo však neučinil. Za danej situácie nebolo možné ustáliť, kedy tento okamih reálne nastal. Okamih začatia plynutia premlčacej doby (31.05.2012) uvádzaný žalovaným je totožný s okamihom, kedy mala žalobcovi vzniknúť škoda (t.j. v okamihu, keď došlo k úhrade predmetného pokladničného dokladu). Zároveň žalovaný poprel, že by v konaní nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz, z ktorého by táto skutočnosť mala vyplývať, nakoľko všetky listinné dôkazy boli súčasťou pripojeného trestného spisu, ktorý však súd v rámci dokazovania ako dôkaz nevykonal. Z uvedeného dôvodu táto námietka žalobcu neobstojí.

18. Žalobca vo svojej odvolacej duplike zopakoval svoje tvrdenia prezentované vo vyjadrení k odvolaniu. Akcentoval, že interpretácia nálezu Ústavného súdu SR č.k. I.ÚS 269/2011-55 zo dňa 23.11.2011 je správna. Argumentácia žalovaného o potrebe osobitného dokazovania čo do výšky škody je nedôvodná. Ak by totiž nedošlo k spôsobeniu škody v určitej výške, nebolo by možné kvalifikovať trestný čin podľa príslušnej skutkovej podstaty. Spôsobenie škody je pojmovým znakom trestného činu, za ktorý bol žalovaný právoplatne odsúdený. Preto, ak je súd viazaný skutočnosťou, že žalovaný spáchal trestný čin, tak je viazaný celou výrokovou vetou trestného rozsudku, vrátane minimálnej výšky škody zistenej v trestnom konaní. Nemožno preto súhlasiť s tvrdením žalovaného, že výška škody nie je v trestnom konaní zisťovaná. Ak je spôsobenie škody pojmovým znakom trestného činu, je súd povinný v trestnej veci skúmať naplnenie tohto pojmového znaku. Inak by nemohol obžalovaného uznať za vinného. Ak by bola škoda spôsobená v inom rozsahu, táto skutočnosť má vplyv na právnu kvalifikáciu skutku a tým aj na výšku trestnej sadzby.

19. Pokiaľ je škoda pojmovým znakom trestného činu, musí byť zistená minimálne v rozsahu potrebnom na odsúdenie páchatela. Argumentácia žalovaného by bola teda dôvodná len za situácie, ak by si žalobca uplatňoval v civilnom konaní náhradu škody vo väčšom rozsahu, než bola zistená v trestnom konaní, čo však nie je prípad prejednávanej veci. Argumentácia žalovaného by viedla k absurdnému záveru, kedy by súd v civilnom konaní tým, že by skúmal, či došlo ku škode v rozsahu uvedenom vo výroku odsudzujúceho rozsudku v podstate preskúmaval, či bol naplnený jeden z pojmových znakov skutkovej podstaty trestného činu. Takýto postup by bol v rozpore s viazanosťou súdu v zmysle § 193 CSP. Nemožno tiež prehliadať fakt, že žalovaný sa v trestnom konaní ku spáchaniu skutku priznal a na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine a taktiež sa ospravedlnil žalobcovi za svoje konanie a svoj skutok oľutoval. Obrana žalovaného, že škoda v uplatňovanom rozsahu nevznikla, je vzhľadom na jeho predchádzajúce vyhlásenie zjavne nedôvodná a účelová. Úkony žalovaného urobené v trestnom konaní považovať nemožno považovať za oddelené od konania civilného a na tieto neprihliadať. Navyiac, podľa názoru žalobcu, v trestnom konaní súdu nič nebránilo rozhodnúť o náhrade škody (pozri napr. judikatúru pod č. R 34/1963). Zároveň žalobca zotrval na svojej predchádzajúcej argumentácii vo vzťahu k námietke premlčania vznesenej žalovaným a tiež na svojej argumentácii vo vzťahu k úrokom z omeškania. Akcentoval, že Občiansky zákonník nevyžaduje na vznik omeškania predchádzajúcu výzvu osobe, ktorá škodu spôsobila. O tom, že žalobca si uplatňuje nárok na náhradu škody, sa žalovaný musel preukázateľne dozvedieť najneskôr pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania v trestnom konaní.

20. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť týmto opravným prostriedkom, preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, toto rozhodnutie po dokazovaní vykonanom v súlade s ust. § 384 CSP na pojednávaní (§ 385 ods. 1 CSP) podľa ust. § 387 ods. 1 CSP v časti výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu ako vecne správne potvrdil a vo zvyšnej časti výroku I., týkajúcej sa príslušenstva pohľadávky podľa ust. § 388 CSP zmenil spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

21. Žalobca, splnomocnený zástupca žalobcu a žalovaný sa na pojednávanie pred odvolacím súdom nedostavili, hoci naň boli riadne a včas predvolaní a mali lehotu na prípravu pojednávania zachovanú. Všetci ospravedlnili svoju neúčast' na pojednávaní konanom dňa 17.10.2018 a žiadali, aby odvolací súd konal a rozhodol v ich neprítomnosti. Odvolací súd preto vec prejednal a rozhodol v ich neprítomnosti, za účasti splnomocneného zástupcu žalovaného (§ 180 CSP s použitím § 378 ods. 1 CSP).

22. Odvolací súd preskúmal námietky žalovaného prezentované v jeho opravnom prostriedku i na pojednávaní pred odvolacím súdom a po ich preskúmaní a doplnení dokazovania dospel k záveru, že tieto sú len čiastočne dôvodné.

23. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu.

24. Pokiaľ sa týka tvrdení žalovaného, že žalobca nijakým spôsobom nešpecifikoval výšku uplatneného nároku, táto jeho argumentácia sa nezakladá na pravde. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žaloba žalobcu obsahuje všetky náležitosti vyžadované Civilným sporovým poriadkom. Žalobca v žalobe dostatočne jasne a určito popísal skutkový stav, ktorý umožňoval okresnému súdu o žalobe konať a rozhodnúť. Svoj nárok žalobca bližšie špecifikoval a konkretizoval na pojednávaní konanom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš dňa 11.01.2018.

25. Ani námietka žalovaného o nesprávnom zistení skutkového stavu neobstojí. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vykonal v prejednávanej veci dostatočné dokazovanie, podania žalobcu boli žalovanému riadne doručené, k týmto sa mal možnosť ako ich adresát vyjadriť. Obsah žalobcom predložených listín bol oboj stranám známy na pojednávaní konanom dňa 11.01.2018, na ktorom došlo i k vyhláseniu napadnutého rozsudku. Na tomto pojednávaní bol pripojený spis Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 3T/10/2016 a právni zástupcovia oboch strán sporu zhodne prehlásili, že obsah listín im je známy a nie je ich potrebné čítať, pričom ani jedna strana ich obsah v konaní nespochybnila. Uvedený postup súdu preto zodpovedal ust. § 204 CSP. Súd prvej inštancie tiež správne vychádzal z ust. § 193 CSP, v zmysle ktorého bol viazaný tým, že žalovaný spáchal trestný čin, čo mal preukázané z trestného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 3T/10/2016. Nemôže byť dôvodná ani námietka žalovaného o nedostatočnom vykonaní dôkazov, pretože z obsahu spisového materiálu vyplýva, že súd prvej inštancie vytvoril žalovanému dostatočný priestor na uplatnenie jeho procesných práv, pričom žalovaný túto možnosť aj využil.

26. Zásah do základného práva na súdnu ochranu, či práva na spravodlivé súdne konanie by bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver vo veci konajúceho súdu o nevykonaní dôkazu navrhovaného stranou sporu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bola strana sporu postavená do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (pozri napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/2008). Konanie súdu prvej inštancie v prejednávanej veci však takéto vady nevykazuje, pretože dostatočným spôsobom objasnil skutkový stav, keď uviedol, že základ nároku žalobcu bol v danom prípade ustálený vo výroku trestného rozsudku, na ktorý poukázal a ktorým rozhodnutím bol viazaný (§ 193 CSP).

27. Civilný sporový poriadok vo svojom ustanovení § 193 taxatívnym spôsobom vymedzuje prípady, ktoré ako prejudiciálne v civilnom sporovom konaní súd riešiť nemôže. Riešenie týchto otázok je len v kompetencii príslušných vnútroštátnych a medzinárodných súdov a ich rozhodnutiami je súd viazaný.

28. V civilnom sporovom konaní je súd viazaný nielen rozhodnutím súdu v trestnom konaní o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, ale aj právnou kvalifikáciou skutku, a tým aj formou zavinenia predpokladaného Trestným zákonom (k tomu pozri napr. R 35/1993).

29. Pokiaľ je v odsudzujúcom trestnom rozsudku uvedená výška škody ako kvalifikačný moment (škoda veľkého rozsahu, škoda nie nepatrná, značná škoda a podobne), aj keď je vo výroku rozsudku škoda presne vyčíslená, súdy v občianskom súdnom konaní sa touto časťou výroku trestného rozsudku zvyčajne necítia byť viazané. Túto úvahu treba považovať za správnu, pretože nie je v rozpore

s požiadavkou vyjadrenou v ust. § 193 CSP; predtým ust. § 135 O.s.p. R 27/1977; R 22/1979).

(k tomu pozri bližšie

30. Neopodstatnená je aj námietka odvolateľa o nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o interpretáciu nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 269/11-55 zo dňa 23.11.2011, z ktorého vyplýva, že „rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskom právnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t. j. o spáchaní trestného činu a o tom, kto ho spáchal“. Súdny sú teda viazané odsudzujúcim rozsudkom vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia a okresným súdom boli zistené. To platí aj o zistení vzniku škody v dôsledku protiprávneho konania odsúdeného. Konajúci súd si teda nemôže urobiť úsudok o tom, či boli naplnené skutkové podstaty určitého trestného činu. Následkom protiprávneho konania bol vznik škody, a teda, ak okresný súd v trestnej veci právoplatne rozhodol o tom, že žalovaný spáchal pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona, potom záväznosť jeho rozsudku pre súdy v civilnom konaní znamená aj záväznosť v otázke existencie zavineného protiprávneho konania žalovaného, vzniku škody a jej následku a príčinnej súvislosti medzi nimi, čo v danom prípade bolo naplnené, nakoľko súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť nahradiť škodu presne v tej výške, v akej bolo spôsobenie škody konštatované vyššie uvedeným trestným rozsudkom. Pravdou je, že v texte nálezu ústavného súdu nie je výslovne uvedené, že by súdy rozhodujúce o náhrade škody v civilnom konaní boli viazané aj výškou škody. V danom prípade okresný súd vychádzal zrejme zo záverov rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/91/2016 zo dňa 09.08.2016, ktorý takýmto spôsobom interpretoval nález Ústavného súdu SR. Odvolací súd sa stotožnil s názorom odvolateľa, že v konaniach o náhrade škody vyvolaných na základe právoplatného trestného rozsudku stále platia závery vyplývajúce z doterajšej judikatúry Najvyššieho súdu SR (pozri napr. R 22/1979), v zmysle ktorej, ak je v čase rozhodovania civilného súdu právoplatný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté, že bol spáchaný trestný čin, je súd viazaný výrokom, že bol trestný čin spáchaný a výrokom, kto ho spáchal; súd je pritom viazaný výrokom, nie odôvodnením trestného rozhodnutia, avšak na druhej strane je potrebné tieto závery vykladať v kontexte už spomínaného a citovaného nálezu ústavného súdu. Z uvedeného vyplýva, že len v tých prípadoch, keď škoda nie je pojmovým znakom skutkovej podstaty trestného činu, si môže civilný súd rozhodujúci o nároku poškodeného na náhradu škody urobiť úsudok o výške škody v rozsahu odlišnom, než vyplýva z právoplatne skončeného trestného konania, resp. môže ísť o prípady, keď do úvahy prichádza spoluzavinenie inej osoby na vzniku škody (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 562/99; či sp. zn. 25Cdo 818/2004). Rozsah viazanosti je daný tým, do akej miery sú znaky skutkovej podstaty trestného činu zároveň významnými okolnosťami pre rozhodnutie civilného súdu o uplatnenom nároku (porovnaj tiež rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo 101/2012).

31. Možno teda zhrnúť, že Ústavný súd SR vo svojom náleze sp. zn. I. ÚS 269/11-55 zo dňa 23.11.2011 uviedol, že žalovaný nielen, že môže, ale v zásade musí byť zaviazaný v civilnom sporovom konaní na náhradu škody spôsobenej trestným činom, ak existuje právoplatný rozsudok vydaný v trestnom konaní, ktorým bol žalovaný odsúdený za trestný čin, ktorého znakom skutkovej podstaty je spôsobenie škody inému a poškodený bol so svojím riadne uplatneným nárokom odkázaný na občianskoprávne konanie. Nemôže preto obstať ani obrana žalovaného, ktorý na odvolacom pojednávaní tvrdil, že za vzniknutú škodu nezodpovedá, pretože podľa jeho názoru sa v danom prípade jedná o bezdôvodné obohatenie firmy MKM REMONT, s.r.o.

32. Naviac, s prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku (najmä v jeho bodoch 7. až 24.) vo vzťahu k napadnutej prvej vete výroku, krajský súd doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.“

33. Odvolací súd na pojednávaní v súlade s ust. § 385 CSP preto zopakoval a doplnil dokazovanie prečítaním listín, ktoré tvoria obsah pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 3T/10/2016, na ktoré poukazuje v ďalšej časti svojho odôvodnenia. Zároveň odvolací súd postupom

podľa § 382 CSP vyzval prítomné strany sporu, aby sa vyjadrili k možnej aplikácii ust. § 563 Občianskeho zákonníka, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité, ku ktorému sa splnomocnený zástupca žalovaného nevyjadril. V danej súvislosti svoje stanoviská prezentovali obidve procesné strany vo svojich písomných podaniach v rámci odvolacieho konania uvedených vyššie.

34. K námietke žalovaného o nesprávnom právnom posúdení námietky premlčania súdom prvej inštancie odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že podľa ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Súd je povinný na vznesenú námietku premlčania vždy prihliadať.

35. Podľa ust. § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

36. V zmysle ust. § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

37. Pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba.

38. Občiansky zákonník v ust. § 106 ods. 1 viaže premlčanie práva uplynutím subjektívnej dvojročnej premlčacej doby na podmienku vedomosti poškodeného: a) o škode (nie iba o protiprávnom úkone, či o škodnej udalosti), ako o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčíslieť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť na súde; okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o škode sa pritom nemusí zhodovať s okamihom škodnej udalosti, či s protiprávnym konaním; b) o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, t. j. o zodpovedajúcom subjekte. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby môže byť teda rozdielny vo vzťahu k vedomosti poškodeného o škodcovi a v jeho vedomosti o škode. Pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, treba vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o tomto prvku (nestačí teda len možnosť dozvedieť sa o tom). Poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá v okamihu preukázateľného získania informácií o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, konkrétne, ktorá fyzická alebo právnická osoba za škodu zodpovedá; v uvedenom okamihu nemusí byť daná z rozhodnutia súdu vyplývajúca nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a jeho zodpovednosti (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 82/2009).

39. Judikatúra (pozri napr. R 31/1974) rieši otázku spočívania premlčania jednoznačne. Vyplýva z nej, že spočívanie premlčania môže poškodený dosiahnuť uplatnením práva na náhradu škody na súde alebo u iného príslušného orgánu (§ 112 Občianskeho zákonníka). Pod uplatnením práva treba rozumieť taký úkon oprávneného, ktorý smeruje k tomu, aby o jeho práve bolo rozhodnuté na súde civilnom, trestnom, v priestupkovom alebo obdobnom konaní. Účinky zastavenia plynutia premlčacej doby sa týkajú vždy účastníkov prebiehajúceho konania (trestného konania). Riadnym uplatnením nároku na náhradu škody v adhéznom konaní, ktoré má za následok spočívanie premlčacej doby, nie je ani samotné podanie trestného oznámenia, ak neobsahuje požiadavku, aby konkrétnej osobe bola uložená povinnosť na náhradu škody v určitej výške. Ak dôjde k uplatneniu iba časti pohľadávky, nastáva spočívanie premlčania iba pri tejto časti. Prípadoch konania, v rámci ktorého dochádza k zastaveniu plynutia premlčacej doby, je i tzv. adhézne konanie, teda konanie o nároku na náhradu škody v rámci trestného konania. Ak v trestnom konaní nedošlo k uloženiu povinnosti nahradit' poškodenému uplatnenú náhradu škody, mal poškodený možnosť uplatniť nárok na náhradu škody v občianskom súdnom konaní v premlčacej dobe, ktorej plynutie pokračovalo po skončení trestného konania.

40. Riadne a včasné uplatnenie nároku znamená, že nie sú žiadne pochybnosti o uplatnenom nároku, pričom zákon výslovne požaduje, aby boli z návrhu zrejmé dôvody a výška uplatneného nároku; stačí, ak poškodený ako dôvod uvedie, že skutkom uvedeným v uznesení o vznesení obvinenia mu bola

spôsobená škoda a z tohto dôvodu si uplatňuje nárok na náhradu škody; pokiaľ ide o výšku škody, treba uviesť aspoň konkrétnu minimálnu výšku spôsobenej škody, prípadne odkaz na dokument (písomnosť), kde je výška určená; nestačí však také vyjadrenie, ktoré odkazuje na budúce vyčíslenie škody. Uplatnenú minimálnu výšku škody možno ďalej upresňovať až do doby, než sa súd na hlavnom pojednávaní (verejnom zasadnutí o dovolaní) odoberie na záverečnú poradu, keďže na určenie výšky uplatneného nároku môže mať vplyv dokazovanie vykonané na hlavnom pojednávaní, resp. verejnom zasadnutí o dovolaní; nárok musí byť uplatnený voči konkrétnemu obvinenému. Za nesprávne uplatnený nárok na náhradu škody treba považovať nárok uplatnený poškodeným napr. takto „budem žiadať náhradu škody v plnej výške“, pripojím sa s nárokom na náhradu škody“, resp. „vznikla mi škoda vo výške ...“, alebo „požadujem náhradu škody vo výške zistenej orgánmi činnými v trestnom konaní, resp. vo výške škody spôsobenej obvineným“ (ASPI, Komentár, § 46 zákona č. 306/2005 Z. z.).

41. V prejednávacom prípade bolo preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 3T/10/2016 zo dňa 27.06.2016, (ktorý nadobudol právoplatnosť v časti uznania viny dňa 27.06.2016), v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 3To/117/2016 zo dňa 01.06.2017, ktoré nadobudli vo zvyšnej časti právoplatnosť dňa 01.06.2017, vyplýva, že žalovaný bol v uvedených rozhodnutiach uznaný za vinného aj (o. i.) aj zo skutku uvedeného pod bodom 6./ rozsudku okresného súdu, t.j. že dňa 31.05.2012 v rámci výkonu oprávnení štatutára príspevkovej organizácie Obce Svätý Kríž, Obecného úradu Svätý Kríž, Drobnnej prevádzky, nakoľko oprávnenie zastávať tento post stratil dňa 30.05.2012, prostredníctvom výdavkového pokladničného dokladu č. VPD066 zo dňa 31.05.2012 realizoval úhradu faktúry č. 22012005 znejúcu na sumu 1.040,40 Eur, vystavenú spoločnosťou MKM REMONT, s.r.o., ktorej bol zároveň konateľom, za vykonanie prác na čističke odpadových vôd v Obci Svätý Kríž, a to aj napriek tomu, že príspevková organizácia čističku odpadových vôd nespravovala, ani vo vzťahu k nej nevykonávala žiadne iné oprávnenia, čím príspevkovej organizácii obce spôsobil škodu vo výške 1.040,40 Eur, teda na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že využil niečí omyl a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu, čím spáchal pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona. Keďže u žalovaného sa jednalo o pokračovací zločin podvodu, ktorý je úmyselným trestným činom, je nepochybné, že v danom prípade bola škoda spôsobená úmyselne, v dôsledku čoho je objektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu škody desaťročná. Začiatok jej plynutia je potrebné posudzovať od okamihu, kedy došlo k zavŕšeniu konania obvineného a od tohto momentu posudzovať začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby. Týmto dňom je podľa názoru odvolacieho súdu deň, kedy žalovaný realizoval úhradu faktúry č. 22012005 znejúcu na sumu 1.040,40 Eur vystavenú spoločnosťou MKM REMONT, s.r.o., t.j. dňa 31.05.2012. Odo dňa nasledujúceho po tomto dni, t.j. od 01.06.2012 začala plynúť objektívna premlčacia doba pre uplatnenie žalobcovho práva na náhradu škody. Trestné oznámenie bolo žalobcom podané na Okresnej prokuratúre Liptovský Mikuláš dňa 17.07.2012. Ku vznoseniu obvinenia voči žalovanému došlo dňa 06.02.2013 uznesením o vznesení obvinenia ČVS: ORP-346/OEK-LM-2012 zo dňa 06.02.2013 vyhotoveným Okresným riaditeľstvom PZ, Odborom kriminálnej polície, Oddelením ekonomickej kriminality Liptovský Mikuláš (č.l. 44-48 trestného spisu). Predmetné skutočnosti boli medzi stranami sporu nesporné. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo doručené žalovanému dňa 13.02.2013 a žalobcovi dňa 14.02.2013. Odo dňa 14.02.2013 začala podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovi plynúť dvojročná subjektívna premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody, pretože uvedený deň sa tento subjekt preukázateľne dozvedel nielen o škode, ale aj o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Zo zápisnice o výsluchu poškodeného zo dňa 22.03.2013 (č.l. 92-104 spisu) ČVS: ORP-346/OEK-LM-2013 z 22.03.2013 vyplýva, že poškodená Obec Svätý Kríž, t.j. žalobca, si v nej uplatnil v trestnom konaní škodu, a to „vo výške uvedenej v uznesení o vznesení obvinenia“. Z uznesenia o vznesení obvinenia je zrejmé, že žalovaný začal byť stíhaný pre pokračovací zločin podvodu, (jednalo sa teda o rozsiahlu trestnú činnosť pozostávajúcu z viacerých skutkov opakovane podrobne popísaných žalobcom v priebehu trestného konania, vrátane jednotlivých súm celkovej škody, ktorá je ich súčtom a ktoré boli prevzaté následne orgánmi činnými v trestnom konaní o.i. aj do uznesenia o vznesení obvinenia), v súvislosti s čím mala byť žalobcovi spôsobená škoda v úhrnnej výške 84.699,84 Eur. Pri výsluchu poškodeného bol zároveň prítomný aj právny zástupca obvineného (advokát JUDr. Peter Jančí, prostredníctvom poverenej koncipientky Mgr. S. R.. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že žalobca si dňom 22.03.2013 ako poškodený v prebiehajúcom trestnom konaní riadne uplatnil nárok na náhradu škody, od ktorého okamihu mu prestala plynúť premlčacia lehota pre uplatnenie tohto nároku. Uvedená lehota mu začala opätovne plynúť až po skončení trestného konania, t.j. dňa 27.06.2017. Žalobca podal žalobu

v prejednávanej veci na Okresný súd Liptovský Mikuláš dňa 04.09.2017, teda ešte v rámci plynutia premičacej doby.

42. Žalobou sa však žalobca domáhal voči žalovanému okrem zaplatenia žalovanej istiny (náhrady škody v sume 1.040,40 Eur), aj zaplatenia príslušenstva tejto pohľadávky, t.j. úrokov z omeškania vo výške 9,00 % ročne zo sumy 1.040,40 Eur od 01.06.2012 do zaplatenia, o ktorých súd v adhéznom konaní nerozhodoval. Tento nárok mohol byť preto žalobcom riadne uplatnený v aktuálne prejednávanej veci. Okresný súd preto postupoval správne, keď po vykonanom dokazovaní aj o tejto časti nároku meritórne rozhodol. Jeho rozhodnutie je však nesprávne a v rozpore s ustálenou súdnou praxou pri stanovení počiatku (dňa) omeškania žalovaného so zaplatením žalovanej istiny žalobcovi.

43. Judikatúra Najvyššieho súdu SR rieši otázku úrokov z omeškania jednoznačne (pozri č. 4 Zbierky stanovisk Najvyššieho súdu a rozhodnutí SR v zošite 5/2002), pričom treba zdôrazniť, že pri nároku na náhradu škody čas plnenia nie je určený dohodou, ani právnym predpisom, jeho splatnosť preto treba posudzovať podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka. Strany sporu teda neuzavreli dohodu o splatnosti záväzku a v nadväznosti na to bol dlžník (žalovaný) povinný plniť prvý deň po tom, čo ho o plnenie veriteľ (žalobca) požiadal (§ 563 Občianskeho zákonníka). Tak ako vyplýva z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 3To/117/2016 zo dňa 01.06.2017 poškodená Obec Svätý Kríž si v uvedenom trestnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody (a to pri výsluchu v prípravnom konaní ako poškodený dňa 22.03.2013). Žalovaný (E. R.) sa o uplatnení nároku na náhradu škody dozvedel nepochybne od svojho obhajcu, ktorý bol prítomný pri výsluchu poškodeného v predmetný deň. Žalobcovi preto prináležia úroky z omeškania zo žalovanej istiny až od 23.03.2013. Vedomosť žalovaného o uplatnení predmetnej škody zo strany poškodeného (žalobcu) bola tiež zrejmá v priebehu trestného konania, napr. pri podpise dohody o vine a treste spísanej na Okresnej prokuratúre Liptovský Mikuláš dňa 28.04.2015, kde sa E. R. ku skutku popísanému pod bodom VI. priznal. Ako vyplýva z obsahu trestného spisu, táto dohoda o vine a trestne následne nebola súdom schválená. Výška škody bola teda znovu prejednaná pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš na pojednávaní, ktorého sa zúčastnil aj žalovaný v pozícii obžalovaného.

44. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok okresného súdu v časti istiny, t.j. do zaplatenia sumy 1.040,40 Eur, ako vecne správny potvrdil a v časti príslušenstva pohľadávky (t.j. úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.040,40 Eur od 01.06.2012 do zaplatenia) zmenil tak, že a v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 9 % zo sumy 1.040,40 Eur od 23.03.2013 až do zaplatenia a vo zvyšnej časti, t.j. v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.040,40 Eur od 01.06.2012 do 22.03.2013 žalobu žalobcu zamietol. Výška týchto úrokov bola súdom prvej inštancie určená správne v súlade s ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z

45. O nároku na náhradu trov konania krajský súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP a § 396 ods. 1 a 2 CSP tak, že žalobcovi ako úspešnej procesnej strane priznal nárok na ich náhradu v rozsahu jeho čistého úspechu v spore (90,73 %) proti žalovanému, ktorý vo veci v prevažnej časti úspech nemal. Je pritom potrebné zdôrazniť, že trovy konania na súde prvej inštancie i aktuálneho odvolacieho konania, o ktorých rozhodoval odvolací súd, tvoria jeden celok.

46. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca sa svojou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu istinu v sume 1.040,40 Eur s príslušenstvom, t.j. spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,00 % ročne zo sumy 1.040,40 Eur od 01.06.2012 až do zaplatenia. Súčasne žiadal, aby súd zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vzniknú. Odvolací súd svojím rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorý uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.040,40 Eur a v časti príslušenstva pohľadávky jeho rozhodnutie zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 9 % zo sumy 1.040,40 Eur od 23.03.2013 až do zaplatenia a vo zvyšnej časti, t.j. v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.040,40 Eur od 01.06.2012 do 22.03.2013 žalobu žalobcu zamietol. Suma úrokov z omeškania 9% zo sumy 1.040,40 Eur predstavuje za jeden kalendárny rok čiastku 93,64 Eur. Ku dňu vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu (17.10.2018) tak prestavoval žalobou uplatnený nárok (istina + príslušenstvo) celkom sumu 1.637,90 Eur (súčet istiny 1.040,40 Eur + úrokov z omeškania za rok 2012, t.j. za 214 dní od 01.06.2012 do 31.12.2012 vo výške 54,90 Eur, za roky 2013 až 2017 v sume 468,20 Eur, t.j. 5 rokov x 93,64 Eur a za r. 2018, 290 dní t.j. od 01.01.2018 do 17.10.2018 v sume 74,40 Eur. Žalobca bol v konaní úspešný v celkom v sume 1.561,96 Eur (istina v sume 1.040,40 Eur + úroky z omeškania vo výške 9 % zo sumy 1.040,40 Eur od 23.03.2013 až do 17.10.2018 v sume 521,56 Eur) a jeho neúspech

(ktorý zodpovedá úspechu žalovaného v konaní) predstavoval sumu 75,94 Eur, t.j. úroky z omeškania vo výške 9 % zo sumy 1.040,40 Eur od 01.06.2012 do 22.03.2013, t.j. 296 dní. Za danej situácie čistý úspech žalobcu v konaní predstavuje 90,73 %, ktorý predstavuje rozdiel úspechu žalobcu 93,30 % po odpočítaní úspechu žalobcu v konaní vo výške 2,57 %. O výške náhrady týchto trov konania rozhodne súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

47. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).